lus es deus. Et ꝯſtituas tempus in quo recorderis mei. ℣. Nūqd ſicut dies hōis/ dies tui/ vt queras iniquitatē meā: cum ſit nemo/ qui de manu tua poſſit eruere. Et cō.
℟. viij. Verſa eſt in luctū cythara mea/ ⁊ organū meū in voce flentiū. Parce mihi dñe: nihil enī ſūt dies mei. ℣. Cutis mea denigrata eſt ſup me: ⁊ oſſa mea aruerūt. Parce.
℟. ix. Utinā appenderent peccata mea/ quibus iram merui. Et calamitas quam patior in ſtatera. ℣. Quaſi arena maris hec grauior appareret: vnde et verba mea dolore ſūt plena. Et calamitas quā.

Antiphone ſubſcripte dicuntur ad magt per duas hebdomadas. Aña.
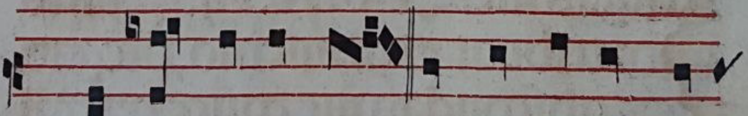
In omnibꝰ his nō peccauit iob